

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 14.8.2006
KOM(2006) 459 v konečném znění

**SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU, RADĚ, EVROPSKÉMU
HOSPODÁŘSKÉMU A SOCIÁLNÍMU VÝBORU A VÝBORU REGIONŮ**

**Sedmé sdělení o uplatňování článků 4 a 5 směrnice 89/552/EHS „Televize bez hranic“ ve
znění směrnice 97/36/ES za období 2003-2004**

{SEK(2006) 1073}

SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU, RADĚ, EVROPSKÉMU HOSPODÁŘSKÉMU A SOCIÁLNÍMU VÝBORU A VÝBORU REGIONŮ

Sedmé sdělení o uplatňování článků 4 a 5 směrnice 89/552/EHS „Televize bez hranic“ ve znění směrnice 97/36/ES za období 2003-2004

(Text s významem pro EHP)

1. ÚVOD

Toto sdělení je vypracováno podle čl. 4 odst. 3 směrnice Rady 89/552/EHS¹ ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997² (směrnice „Televize bez hranic“). Jedná se o zprávu Komise o uplatňování článků 4 a 5 směrnice³ za období 2003-2004 (sedmá zpráva) a ve své první části uvádí stanovisko Komise ke statistickým výkazům členských států o dosahování podílů uvedených v člancích 4 a 5 pro každý z televizních programů, které spadají do jejich pravomoci. Čl. 4 odst. 3 směrnice uvádí, že Komise může vzít v úvahu zejména vývoj dosažený v porovnání s předchozími lety, podíl programového zastoupení premiérových děl, zvláštní situaci nových subjektů televizního vysílání a zvláštní situaci zemí s malým objemem audiovizuální výroby nebo s úzkou jazykovou oblastí⁴. Druhá část tohoto dokumentu představuje hlavní závěry, které plynou ze zpráv členských států.

Účelem těchto zpráv vypracovávaných jednou za dva roky je především upozornit na statistické výkazy jednotlivých členských států ostatní členské státy, Evropský parlament a Radu a dále pak zkontrolovat, zda jsou v členských státech řádně uplatňována opatření na podporu evropské a nezávislé produkce. Poprvé je do této zprávy za období po přistoupení nových států od 1. května do 31. prosince 2004 zahrnuto deset členských států, které k Evropské unie přistoupily dnem 1. května 2004. Komise se zejména snažila zajistit, aby se tyto členské státy mohly podílet na tomto složitém úkolu a plnily – v souladu se zásadou postupného zlepšování – cíle směrnice „Televize bez hranic“, zvláště s ohledem na podíly uvedené v člancích 4 a 5.

Další podklady lze najít v pracovním dokumentu útvarů Komise⁵.

---

¹ Úř. věst. L 298, 17.10.1989.

² Úř. věst. L 202, 30.07.1997.

³ Dále jen směrnice „Televize bez hranic“ nebo „směrnice“.

⁴ Jedná se o demonstrační kritéria.

⁵ SEK(2006) 1073 – dále jen „pracovní dokument“.

2. STANOVISKO KOMISE K UPLATŇOVÁNÍ ČLÁNKŮ 4 A 5

2.1. Obecné poznámky

2.1.1. Články 4 a 5 ve vztahu k dynamice evropské audiovizuální oblasti

První obecné zjištění se týká stabilního růstu počtu televizních kanálů v Evropě. Hodnocení zpráv členských států ukazuje, že celkový počet uvedených kanálů, na které se vztahují články 4 a 5⁶, se zvýšil z 584 v roce 2003 na 767 v roce 2004. V předchozím referenčním období se počet kanálů uvedených v příslušných zprávách narostl z 472 v roce 2001 na 503 v roce 2002. To odpovídá navýšení o 61% během období čtyř let (2001–2004), ke kterému došlo především díky nedávnému rozšíření Evropské unie v roce 2004. Podíváme-li se však na EU-15, došlo od roku 2001 do roku 2004 i tak k významnému vzestupu (39 %), který zahrnoval 12% nárůst v letech 2003–2004⁷. Z hlediska počtu kanálů to odráží neustálý růst programových hodin a trvalou dynamiku evropského audiovizuálního průmyslu⁸.

2.1.2. Způsoby provádění a kontroly ze strany členských států

Druhá obecná poznámka se týká způsobu, jakým členské státy provádějí povinnosti vyplývající z článků 4 a 5 a plní povinnost podávat zprávy v souladu se směrnicí.

Mezi členskými státy se často objevují významné rozdíly, pokud jde o povahu a intenzitu kontrol: např. denní kontroly programové skladby, statistické zprávy, průzkumy, posouzení vybraných ukázek vysílání nebo v několika případech pouze odhady. Kontrolu může provádět nezávislý regulační orgán, příslušný vládní resort nebo soukromá firma zabývající se průzkumy. V některých členských státech se veřejné orgány opírají o údaje o podílech, které oznamují subjekty televizního vysílání.

Většina členských států poskytla Komisi úplné a vyčerpávající informace. To je jasné zlepšení v porovnání s předchozím obdobím, kdy některé členské státy ve svých zprávách pro značný počet kanálů neuvedly relevantní údaje. Pouze několik členských států musí ještě své výkazy zlepšit, především s ohledem na podíly uvedené v článku 5⁹. Jeden členský stát i nadále „vyjímá“ ze své povinnosti podávat zprávu podle článku 5 velký počet satelitních kanálů¹⁰.

⁶ Viz také ukazatel 1, podkladový dokument 1 pracovního dokumentu (dále jen „dokument“).

⁷ Tento vývoj potvrzují údaje zveřejněné Evropskou audiovizuální observatoří (EAO). Celkový počet kanálů v EU-15 činil v lednu roku 2004 přibližně 881, zatímco v předchozím roce to bylo 780, viz také EAO, Ročenky 2005 / 2004 / 2003, Film, Televize, Video a Multimédia, svazek 5, tabulky T.21.1. Tyto číselné údaje zahrnují veřejnoprávní i soukromé celostátní kanály s licenci pro analogové pozemní vysílání a kabelové a/nebo satelitní kanály a/nebo kanály DTT. Nezahrnují neevropské kanály zaměřené na členské státy EU, kanály zaměřené na třetí země a regionální, místní a územní kanály a sdílené regionální či místní vysílání (tzv. okna) v rámci celostátních kanálů.

⁸ Viz také graf 1, dokument 2, pracovní dokument.

⁹ Česká republika nesdělila podíly děl nezávislých producentů a nejnovějších děl pro více než 50 % kanálů, na které se vztahuje článek 5. Francie a Švédsko nesdělily údaje podle článku 5 pro více než 20 % kanálů, které spadají do jejich pravomoci. Co se týče nejnovějších děl, Lotyšsko nesdělilo žádné údaje a Dánsko uvedlo údaje pouze pro méně než 2/3 takových kanálů.

¹⁰ Stejně jako v předchozích zprávách statistický výkaz Itálie systematicky „vyjímá“ veškeré satelitní a kabelové kanály, které představují zhruba 50 % všech příslušných kanálů v pravomoci Itálie. Komise považuje tyto „vyňaté“ kanály za „nehlášené“ a toto opomenutí má nepříznivý vliv na míru plnění článku 5 (viz také ukazatel 5, dokument 1) ze strany Itálie. V roce 2005 přijala Itálie nová opatření s cílem zajištění souladu právní situace s povinnostmi podle článku 5. Komise bude i nadále bedlivě sledovat, jak Itálie právně i fakticky uplatňuje článek 5, pokud jde o soulad s právem Společenství. Je také zapotřebí zmínit, že Itálie neplní standardy podávání zpráv o nejnovějších dílech, která byla

Komise by ráda zdůraznila, že povinnost podávat zprávy podle čl. 4 odst. 3 směrnice se vztahuje na **každý** televizní kanál v pravomoci dotčeného členského státu bez ohledu na jeho způsob přenosu nebo podíl diváků.¹¹ Povinností každého členského státu je poskytnout úplný seznam všech kanálů, na které se vztahují články 4 a 5 směrnice, včetně úplných údajů o těchto kanálech. Členské státy nejsou oprávněny stanovit obecné „výjimky“ z povinností podle směrnice, s výjimkou případů uvedených ve směrnici a pokud existují zvláštní důvody.

Je také zapotřebí zmínit rozdíly v uplatňování a výkladu směrnice v jednotlivých členských státech. Například, pokud jde o požadavek vyhrazení alespoň 10 % vysílacího času (minimální podíl), připouští článek 5 podíly na základě **vysílacího času** subjektu televizního vysílání nebo jeho programového rozpočtu – volbu provádí členský stát při provedení směrnice do vnitrostátních předpisů¹². Další příklad: některé členské státy zavedly kladné vymezení programů, na které se vztahují články 4 a 5, a tak ztížily dosahování požadovaných podílů. Ostatní státy do vnitrostátního práva přímo zavedly záporné vymezení způsobilého vysílacího času, na který se vztahují články 4 a 5, což vylučuje zprávy, sportovní události, soutěže, reklamu a teleshopping. Tento a jiné rozdíly komplikují vytváření srovnávacích a spolehlivých údajů, které by ukazovaly, jak evropské televizní kanály uplatňují články 4 a 5. Bez ohledu na tyto rozdíly pomáhají níže prezentované výsledky stanovit hlavní trendy v této oblasti a vyvodit závěry o efektivitě prováděcích opatření přijatých členskými státy¹³.

2.1.3. *Nástroje analýzy a hodnocení*

Podle čl. 4 odst. 3 směrnice je Komise odpovědná zajistit uplatňování článků 4 a 5 v souladu s ustanoveními Smlouvy. Byly zpracovány pokyny¹⁴ pro kontrolu, jež mají členskými státy napomáhat při kontrole provádění článků 4 a 5, za niž jsou odpovědné. Záměrem těchto pokynů je podpořit členské státy v plnění jejich povinnosti podávat zprávy podle čl. 4 odst. 3 definováním některých pojmů a objasněním klíčových pojmů, aby nedocházelo k rozdílným výkladům.

Dále byl stanoven soubor nových ukazatelů¹⁵, které mají poskytnout základní osnovu objektivní analýzy pro zajištění lepšího vyhodnocení statistických výkazů předkládaných členskými státy¹⁶. Jelikož členské státy smějí stanovit podrobnější nebo přísnější pravidla

---

uvedena jako procentuální podíl všech evropských děl, a nikoli jako procentuální podíl evropských děl nezávislých producentů, což ztížilo celoevropské srovnání nebo zjištění průměru nejnovějších děl v EU. Podávání zpráv je zapotřebí přizpůsobit článku 5.

¹¹ Čl. 4 odst. 3 uvádí, že „zpráva obsahuje zejména statistický výkaz o dosahování podílu uvedeného v [článku 4] a v článku 5 pro každý z televizních programů, které spadají do pravomoci dotyčného členského státu, důvody, pro které nebylo možné v jednotlivých případech dosáhnout tohoto podílu, a přijatá nebo připravovaná opatření k jeho dosažení.“

¹² Ve skutečnosti pouze Francie využila této možnosti: u tří satelitních nebo kabelových kanálů je výpočet založen na programovém rozpočtu a u šesti pozemních kanálů je založen na výnosech kanálů.

¹³ K hodnocení ekonomického a kulturního dopadu článků 4 a 5 a prováděcích opatření v EU-15 v této souvislosti přispěla nezávislá studie „Impact Study of Measures Concerning the Promotion of Distribution and Production of TV Programmes provided for under Article 25(a) of the “Television without Frontiers” Directive“ (Studie dopadu opatření týkajících se podpory distribuce a produkce televizních programů podle čl. 25 písm. a) směrnice “Televize bez hranic”), kterou v květnu 2005 dokončila společnost David Graham and Associates, viz také http://europa.eu.int/comm/avpolicy/stat/studi_en.htm.

¹⁴ Navrhované pokyny ze dne 11. června 1999, viz také http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/twf/art45/controle45_en.pdf.

¹⁵ Viz také dokument 1, pracovní dokument.

¹⁶ Například míra plnění požadavků (ukazatele 3 a 4) byla nepříznivě ovlivněna v důsledku toho, že k některým kanálům nebyly ve zprávě uvedeny žádné údaje.

pro oblasti, na které se směrnice vztahuje¹⁷, tyto ukazatele napomáhají při hodnocení pokroku v uplatňování článků 4 a 5 jak na úrovni Společenství, tak na úrovni vnitrostátní.

Toto je obecný základ stanoviska Komise, představeného v tomto dokumentu. Označuje obecné trendy při uplatňování opatření na podporu produkce a distribuce evropských televizních programů **na úrovni Společenství**¹⁸.

2.2. Uplatňování článku 4

Tato část analyzuje, jak se na evropské úrovni pokročilo v dosahování většinového podílu evropských děl, jak se uvádí v článku 4¹⁹ směrnice „Televize bez hranic“.

Průměrný vysílací čas v EU vyhrazený evropským dílům na všech kanálech, jimiž se zprávy zabývají²⁰, ve všech členských státech činil **65,18 % v roce 2003 a 63,32 % v roce 2004**, což představuje **pokles o 1,86 bodu** za referenční období. Co se týče výsledků **předchozích období, za která byly podávány zprávy**, činil v EU-15 průměrný podíl evropských děl 66,95 % v roce 2001 a 66,10 % v roce 2002. To představuje pokles o 3,63 bodu za čtyři po sobě jdoucí roky (2001–2004). Vezmeme-li v úvahu šest let (1999–2004), došlo v zařazování evropských děl k celkovému nárůstu o 2,64 procentního bodu. Celkový **střednědobý trend byl tedy vzestupný**. Na výše uvedené výsledky je nutné pohlížet v kontextu dvou důležitých faktorů: Zaprvé, až do roku 2003 včetně se údaje týkají EU-15, zatímco údaje roku 2004 již zahrnují deset členských států, které k EU přistoupily dnem 1. května 2004. V období po přistoupení (1. května až 31. prosince 2004) dosahoval jejich kombinovaný průměr vysílacího času vyhrazeného evropským dílům 61,77 %. Vzhledem k tomu, že subjekty televizního vysílání a regulační orgány v přistupujících členských státech neměly žádnou zkušenost s prováděním a uplatňováním opatření na podporu evropských děl a s podáváním zpráv o jejich uplatňování, lze rozdíl představující méně než 3 procentní body pod průměrem v EU-15 považovat za úspěch. Odráží to **všeobecně řádné uplatňování článku 4 v rámci EU**. Zadruhé, je zapotřebí zmínit, že v předchozích obdobích, za která byly podávány zprávy, byly průměrné podíly evropských děl založeny výlučně na údajích kanálů s nejvyšší sledovaností. Do zprávy za období 2003–2004 Komise zahrнула údaje o všech dotčených kanálech, primárních i sekundárních, bez ohledu na jejich význam z hlediska počtu diváků²¹.

¹⁷ Viz také čl. 3 odst. 1: V praxi většina členských států této možnosti využila (např. vyloučení studiových produkcí v Itálii, kladné vymezení způsobilých programů v Německu). Šest členských států (E, F, I, NL, SF, UK) uplatňuje u některých nebo všech svých subjektů televizního vysílání vyšší procentuální požadavky, než je uvedeno ve směrnici (např. 60% požadavek na vysílání evropských děl ve Francii, 25% podíl děl nezávislých producentů ve Spojeném království a v Nizozemsku atd.).

¹⁸ Podrobnosti týkající se **uplatňování v jednotlivých členských státech** jsou uvedeny v **dokumentu 4** pracovního dokumentu.

¹⁹ Čl. 4 odst. 1 stanoví, že „členské státy zajistí vždy, kdy je to možné, a vhodnými prostředky, aby subjekty televizního vysílání vyhradily pro evropská díla většinový podíl svého vysílacího času v souladu s článkem 6, s výjimkou času určeného pro zprávy, sportovní události, soutěže, reklamu nebo teleshopping.“

²⁰ Viz také 2.1.1 výše. (ukazatel 1, dokument 1, pracovní dokument).

²¹ Zatímco výhodou předchozího přístupu, který z vyhodnocování kanálů podle článku 4 vylučoval kanály s podílem diváků menším než 3 % („kritérium de-minimis“), mohlo být dosahování „váženějších“ výsledků, ve směrnici „Televize bez hranic není pro tento přístup“ žádné opodstatnění. Také příloha 7 pracovního dokumentu ukazuje, že ve skutečnosti existuje v EU jen velmi malý rozdíl mezi průměrným vysílacím časem, který evropským dílům věnují primární kanály (**64,45 % v roce 2003 a 63,87 % v roce 2004**) a všechny kanály. Proto tato zpráva, která poprvé odráží situaci v EU-25, zvolila jinou metodiku a představuje průměrné podíly evropských děl ze **všech** kanálů, na které se vztahuje článek 4.

Na úrovni členských států se průměrný vysílací čas pohyboval v rozmezí 52,75 % (Irsko) až 86,2 % (Dánsko) v roce 2003 a v rozmezí 49,12 % (Česká republika) až 86,33 % (Dánsko) v roce 2004. Z hlediska nárůstu průměrného vysílacího času vyhrazeného evropským dílům za referenční období (2003-2004) byl trend v sedmi členských státech kladný a v osmi záporný.

Podíváme-li se na celkový počet kanálů, které dosáhly nebo překročily většinový podíl podle článku 4, činila **průměrná míra splnění** tohoto požadavku pro všechny kanály ve všech členských státech **68,20 % v roce 2003 a 72,80 % v roce 2004**, což představuje **nárůst o 4,60 bodu za referenční období**. V porovnání s předchozím referenčním obdobím (69,93 % v roce 2001 a 74,53 % v roce 2002) došlo **za čtyři roky (2001-2004) k nárůstu o 2,87 bodu**. Vzhledem ke zvýšení počtu kanálů, zvláště těch tematických, v tomtéž období je to pozoruhodný výsledek. Průměrná míra splnění požadavku většinového podílu v členských státech pro všechny kanály, jichž se hodnocení týká, se pohybuje v rozmezí 50 % (Belgie a Irsko) až 100 % (Finsko) v roce 2003 a v rozmezí 45 % (Spojené království) až 100 % (Estonsko, Lotyšsko, Malta a Slovensko) v roce 2004. Za referenční období míra plnění tohoto požadavku v deseti členských státech vzrostla, ve dvou byla stabilní a ve třech státech došlo k poklesu.

Výše uvedené výsledky naznačují, že **cíle směrnice „Televize bez hranic“ jsou z hlediska zařazování evropských děl na úrovni Společenství bez potíží dosahovány**. Zvláště s ohledem na zařazení údajů z deseti členských států, které k EU přistoupily v roce 2004, představují tato čísla povzbudivý signál účinného uplatňování článku 4 po celé Evropské unii.

2.3. Uplatňování článku 5

Tato část analyzuje, jak se na evropské úrovni pokročilo v dosahování podílů uvedených v článku 5 směrnice „Televize bez hranic“²².

Průměrný podíl vyhrazený v EU evropským dílům nezávislých producentů²³ (nezávislé produkce) vysílaných všemi kanály, jichž se hodnocení týká, ve všech členských státech činil **31,39 % v roce 2003 a 31,50 % v roce 2004**, což představuje **nárůst o 0,11 bodu** za referenční období. V porovnání s **předchozími referenčními obdobími** (37,51 % v roce 1999; 40,47 % v roce 2000, 37,75 % v roce 2001 a 34,03 % v roce 2002) došlo za čtyři roky (2001–2004) k výraznému poklesu o 6,25 bodu. Ke stejnému poklesu (6,01 bodu) pak došlo i za období šesti po sobě jdoucích let (1999–2004). Proto je možné říci, že **celkový střednědobý trend byl sestupný**. Ukázalo se, že v podstatě neexistoval žádný rozdíl mezi dosahováním tohoto podílu kanály v EU-15 a v deseti členských státech, které k EU přistoupily v roce 2004 a jejichž kanály dosahovaly průměrného podílu 31,55 % – dokonce vyššího než státy EU-15 (31,47 %).

Příloha 7 pracovního dokumentu uvádí seznam kanálů, v jejichž případě překračuje počet diváků 3% podíl, včetně jejich příslušných podílů vysílacího času vyhrazeného evropským dílům.

²² Článek 5 uvádí, že „členské státy zajistí vždy, kdy je to možné, a vhodnými prostředky, aby subjekty televizního vysílání vyhradily nejméně 10 % svého vysílacího času, s výjimkou času určeného pro zprávy, sportovní události, soutěže, reklamu, teletextové služby a teleshopping, nebo alternativně podle výběru členského státu, nejméně 10 % svého programového rozpočtu pro evropská díla vytvořená výrobci nezávislými na subjektech televizního vysílání.“

²³ Ve smyslu bodu odůvodnění 31 směrnice 97/36/ES ze dne 30. června 1997, který stanoví (mezi demonstrativními kritérii), že: „členské státy by měly při vymezení pojmu „nezávislý producent“ přihlídnout k takovým kritériím, jako je vlastnictví produkční společnosti, množství pořadů dodávaných témuž subjektu televizního vysílání a držení sekundárních práv.“

Na úrovni členských států se průměrné podíly v roce 2003 pohybovaly v rozmezí 15,81 % (Dánsko²⁴) až 44,95 % (Rakousko) a v roce 2004 v rozmezí 16,24 % (Slovensko) až 46,38 % (Rakousko). Za referenční období se průměrný podíl nezávislé tvorby v osmi členských státech zvýšil a v sedmi snížil. Trend byl proto ve většině členských států vzestupný.

Průměrná míra plnění tohoto požadavku v EU pro všechny kanály ve všech členských státech činila **78,40 % v roce 2003 a 81,92 % v roce 2004**, což představuje **nárůst o 3,52 bodu**. V porovnání s předchozími referenčními obdobími (85,02 % v roce 1999; 84,81 % v roce 2000; 90,67 % v roce 2001 a 89,13 % v roce 2002) došlo za období čtyř let (2001–2004) k poklesu plnění minimálního požadavku na vysílání nezávislých produkcí o 8,75 procentního bodu a za období šesti let (1999–2004) o 3,10 bodu, což představuje mírný střednědobý pokles. Průměrná míra plnění tohoto požadavku pro všechny kanály v každém členském státě se pohybovala v rozmezí 44 % (Itálie²⁵) až 100 % (Řecko, Irsko a Finsko) v roce 2003 a v rozmezí 27 % (Itálie²⁶) až 100 % v devíti členských státech (Kypr, Estonsko, Řecko, Irsko, Lotyšsko, Litva, Malta, Slovensko a Finsko) v roce 2004. Průměrná míra plnění požadavku v sedmi státech vzrostla, ve čtyřech byla stabilní (ve dvou případech 100%) a ve čtyřech poklesla. To celkově představuje příznivý vývoj.

Průměrný podíl, který je v EU vyhrazen nejnovějším evropským dílům nezávislých producentům (nejnovější díla²⁷), činil **71,66 % v roce 2003 a 69,09 % v roce 2004**, což představuje **pokles o 2,57 bodu** za referenční období. (Tyto procentuální podíly se vztahují na veškerá evropská díla (ať už nejnovější, či nikoli) vytvořená nezávislými producenty.) V porovnání s předchozími referenčními obdobími (53,80 % v roce 1999, 55,71 % v roce 2000; 61,78 % v roce 2001 a 61,96 % v roce 2002) došlo za čtyři roky (2001–2004) k nárůstu o 7,31 bodu a za šest let dokonce o 15,29 bodu, což představuje nárůst téměř o 30 % od roku 1999 do roku 2004. Ze **střednědobého hlediska tedy vývoj spojený s nejnovějšími díly doznal značného pokroku**.

Na úrovni členských států se průměrné podíly pohybovaly v rozmezí 31,87 % (Řecko) až 97,50 % (Irsko) v roce 2003 a v rozmezí 22,2 % (Kypr) až 100 % (Slovensko) v roce 2004. Jeden členský stát údaje o nejnovějších dílech nesdělil. V sedmi členských státech došlo ke kladnému růstu v průměrném čase vyhrazeném nejnovějším dílům, v jednom státě byl stav stabilní a v sedmi státech došlo k poklesu. Nejnovější díla zůstala i v tomto období, za které byla podávána zpráva, nad úrovní 20 % veškerého způsobilého vysílacího času, přičemž za období čtyř let došlo k mírnému poklesu o 1,55 bodu²⁸.

3. ZÁVĚRY

Poskytnuté údaje poprvé naznačují, že v **zařazování evropských děl (článek 4)** došlo na úrovni Společenství za stávající referenční období k **mírnému poklesu**. Střednědobý trend (1999-2004) je však příznivý. Při hodnocení pokroku ve vztahu k článku 4 je nutné vzít

²⁴ Pozoruhodné je, že v roce 2003 i 2004 dosáhly dánské kanály nejvyšších průměrných podílů evropských děl (viz také 2.2 výše), ale zároveň velmi nízkých podílů nezávislých produkcí. To naznačuje, že podíl vlastní vysílané tvorby je v Dánsku velmi vysoký.

²⁵ Jak je uvedeno výše, Komise považuje 39 z 57 „vyňatých“ satelitních kanálů v roce 2003 za „nehlášené“, což má nepříznivý vliv na míru plnění požadavku (ukazatel 5).

²⁶ Komise považuje 43 z 60 „vyňatých“ satelitních kanálů v roce 2004 za „nehlášené“.

²⁷ Tj. díla vysílaná do pěti let od jejich vzniku.

²⁸ Viz také přehled graf 2, dokument 2, pracovní dokument.

v úvahu dva faktory. Zaprvé, údaje za rok 2004 zahrnují deset členských států, které k EU přistoupily v roce 2004. Zadruhé, způsob výpočtu se změnil v tom smyslu, že nyní jsou do průměrných podílů evropských děl zahrnovány i sekundární kanály s počtem diváků nižším než 3 %. S ohledem na tyto faktory je pokles poměrně malý. Dále pak během referenčního období vzrostlo průměrné plnění požadavku na podíly na úrovni EU, a to o více než 4 body. Tyto výsledky ukazují, že bez ohledu na mírně sestupný krátkodobý trend, **se zařazování evropských děl v EU ustálilo na úrovni značně převyšující 60 % celkového způsobilého vysílacího času**. Zvláště pro deset členských států, které se tohoto sledování zúčastnily poprvé, je to povzbudivý vývoj. Celkové **uplatňování článku 4** směrnice je proto na evropské úrovni **uspokojivé**.

Co se týče uplatňování **článku 5**, lze **mírný nárůst** ve stávajícím referenčním období (+0,11 procentního bodu) považovat za příznivý vývoj, je však mít na paměti, že údaje za rok 2004 zahrnují i deset členských států, které k EU přistoupily v roce 2004. Ze střednědobého hlediska je však tento krátkodobě vzestupný trend vyvažován výrazným poklesem o více než 6 procentních bodů (respektive více než 16% poklesem) v porovnání s průměry let 1999 či 2001. Tento **sestupný střednědobý trend** však do jisté míry vyvažují tři faktory: Zaprvé, **vzrostla průměrná míra plnění** podílů v EU v posledním období, za které byla podávána zpráva, což znamená, že v roce 2004 splňovalo minimální podíl stanovený v článku 5 podstatně více kanálů v EU než v roce 2003. To se odráží také v poměrně malém počtu případů nesdělení údajů, jenž v porovnání s předchozími referenčními obdobími značně poklesl. Zadruhé, **podíly vysílání nejnovějších evropských děl nezávislých producentů byly poměrně vysoké**²⁹. Ve vztahu k nezávislým produkcím došlo u nejnovějších děl za období šesti let k 30% nárůstu³⁰. Zatřetí, je nutné připomenout, že podíly zůstaly na úrovni **značně převyšující 10% minimum** stanovené směrnicí. Celkově je tedy uplatňování článku 5 **uspokojivé**.

Závěrem lze tedy říci, že hodnocení výše uvedených výsledků a podrobná analýza zpráv členských států³¹ naznačují, že se **cíle článků 4 a 5** směrnice „Televize bez hranic“ stejně jako v předchozích obdobích **bez potíží plní** i ve stávajícím referenčním období (2003–2004), a to jak na evropské úrovni, tak na úrovni členských států, včetně deseti z nich, které k EU přistoupily v roce 2004.

---

²⁹ Po dobu šesti let se nejnovější evropská díla stabilně držela nad úrovní jedné pětiny celkového způsobilého vysílacího času a představovala přibližně dvě třetiny všech děl nezávislých tvůrců. V roce 2003 došlo dokonce k překročení tohoto podílu a nejnovější díla představovala více než 71 % veškeré nezávislé produkce.

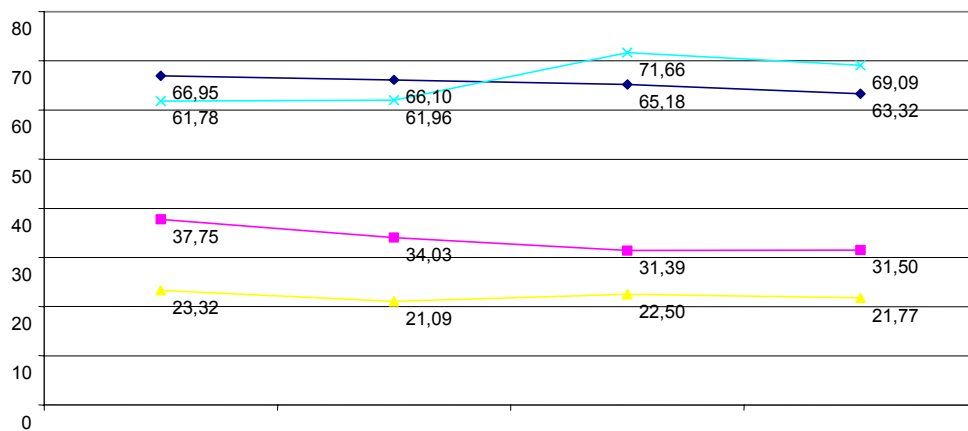
³⁰ V absolutním vyjádření (ve vztahu k celkovému způsobilému vysílacímu času) je však tento příznivý vývoj vyvažován souběžným poklesem nezávislých produkcí.

³¹ Viz také dokument 3, pracovní dokument.

Vývoj hlavních ukazatelů 2001–2004 (úroveň Společenství)

podíly (% z celkového způsobilého vysílacího času)

	2001	2002	2003	2004
EW (IND 2)	66,95	66,10	65,18	63,32
IP (IND 4)	37,75	34,03	31,39	31,50
RW (IND 6)	23,32	21,09	22,50	21,77
RW (% of IP)	61,78	61,96	71,66	69,09

EW (IND 2) IP (IND 4) RW (IND 6) RW (% of IP)